

תת"ע 2189/09/20 - מדינת ישראל נגד גיא שגב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 2189-09-20 מדינת ישראל נ' שגב
בפני כבוד השופט אלעד שור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גיא שגב

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי

1. כנגד הנאשם נרשמה הזמנה לדין וכתב אישום לפיו ביום 4/5/20 נהג הנאשם קטנוע במהירות של 93 קמ"ש בשטח עירוני בו מותרת מהירות של 50 קמ"ש וזאת בניגוד לסעיף 54 (א) לתקנות התעבורה.
2. ביום 16/11/20 כפר הנאשם באשמה באמצעות בא כוחו.
3. ביום 18/3/21 נשמעו הראיות בתיק, מטעם המאשימה העיד השוטר רס"מ דוד שפסה, בסיום עדותו ביקשה המאשימה להגיש מסמכי תע"צ המעידים על תקינות המכשיר, ב"כ הנאשם התנגד שכן בתיק החקירה הועמדו לעיונו מסמכי תע"צ שאינם תואמים לאירוע אך כעת ביקשה המאשימה להגיש מסמכי תע"צ נכונים, לפיכך התיק נדחה פעם נוספת ליום 28/4/21, במועד זה הסכים ב"כ הנאשם להגשת מסמכי התע"צ הנכונים אך עתר, בעקבות ההתפתחויות, לשוב ולחקור את עד התביעה.
4. ביום 28/4/21 נחקר שוב עד התביעה בחקירה נגדית, המאשימה הגישה את מסמכי התע"צ, נשמעה פרשת ההגנה בה העיד הנאשם והתיק נקבע להגשת סיכומים ומתן הכרעת דין.
5. לטענת המאשימה, בהסכמת ההגנה להגשת מסמכי התע"צ 4/ת-6, ויתרה ההגנה על טענותיה בכל הקשור לתקינות המכשיר, המאשימה חזרה על עדותו של המפעיל בכל הקשור לאופן ביצוע הבדיקות תוך שמציינת כי אין פגם באופן ביצועם וכי המכשיר נמצא תקין, הדגישה כי הפעלת המכשיר על ידי המפעיל הן לעניין ביצוע הבדיקות

לפני ואחרי המשמרת והן לעניין תקינות ההפעלה ביחס למדידת הנאשם נעשו בהתאם לנהלים וההנחיות, לטענת המאשימה תחנוניו של הנאשם אל השוטר שיוותר לו מעידים על הודאה בביצוע העבירה ולפיכך טענה המאשימה כי עמדה בנטל והוכיחה את יסודות העבירה.

6. ההגנה בסיכומיה טענה כי השוטר לא ביצע את בדיקות התקינות בסדר הנכון כפי שדורש הנוהל המשטרתי, עת/1 לא ידע להשיב על אופן ביצוע בדיקת התיאום דבר המלמד על פגם במיומנות ההפעלה, טענה לשגיאות במרחק הלזירה, טענה כי נפל פגם באופן המדידה בהתייחס לכך שהמדובר ברכב דו גלגלי וטענה למחדל בקשר לשוטר נוסף אשר נכח באירוע ולא בא זכרו בראיות התביעה.

7. לאחר שמיעת העדויות ועיון במסמכי הצדדים והראיות, מצאתי, כאמור בפתח הדברים לזכות את הנאשם מחמת הספק מהסיבות הבאות.

8. אינני מקבל את טענת ההגנה בכל הקשור לסדר הכרונולוגי של ביצוע הבדיקות, אמנם מדברי השוטר ניתן ללמוד כי הבדיקות לא בוצעו על פי הסדר הכרונולוגי המופיע בנוהל, על פי הנוהל המשטרתי נ/1 לא מצאתי כי קיימת חובה לבצע את הבדיקות לפי סדר כרונולוגי מסוים, בנספח המסומן ת/2 מופיעות 4 בדיקות, השתיים הראשונות אלו בדיקות הנערכות כמעט באופן אוטומטי עם הדלקת המכשיר. ברם, השתיים האחרונות, קרי בדיקת התיאום ובדיקת מרחק ומהירות קבועים, אלו בדיקות הנעשות בעזרת כלים חיצוניים, בדיקת תיאום כוונות נעשית על ידי עמוד אופקי ואנכי ואילו בדיקת מרחק ומהירות קבועים נעשית בעזרת עמדה קבועה ומאושרת שנועדה לבדוק כי המכשיר מדייק את המרחק והמהירות במרחק קבוע של 60 מטר אשר הוגדר מראש.

9. לא הוכח בפני כי קיים שוני או פגם בביצוע בדיקת תיאום לאחר בדיקת הכוונות על אף שעל פי ת/2 נרשמה בדיקת הכוונות כקודמת לבדיקת התיאום, ולכן על אף שמדברי השוטר ניתן ללמוד כי בדיקת התיאום נעשתה לאחר בדיקת המרחק והמהירות אינני רואה בכך פגם.

10. מצאתי לקבוע כי המכשיר היה תקין בעת מדידת רכבו של הנאשם זאת לפי מסמכי התע"צ ת/4-ת/6 וכן הבדיקות אותן ביצע השוטר עת/1 כעולה מת/2.

11. לא מצאתי כי קיים פגם בכך שהשוטר לא זכר את מספר הצפצופים שהמכשיר מצפצף בבדיקת תיאום הכוונות או בזמן הלזירה, כפי שהעיד השוטר עבר זמן מאז הפעם האחרונה בה הפעיל ממל"ז עמ' 7 שורות 5,6 לחקירתו הנגדית, מיומנות המפעיל על פי רוב תבחן בידיעותיו בעת ביצוע ההפעלה וככל שיידרש לכך בכל הקשור למספר צפצופים רשאי הוא לרענן את זכרונו טרם הדיון, כן מצופה משוטר המפעיל ממל"ז לדעת כיצד מבצעים את הבדיקות ומקל וחומר אילו בדיקות עליו לבצע למכשיר בטרם הפעלתו ולאחר הפעלתו, ובעניין זה לא מצאתי פגם בעדותו של עד התביעה.

12. לא מצאתי ממש בטענת התביעה כי תחנוני הנאשם לשוטר שיוותר לו יש בהם משום הודאה, כפי שעולה מהסרטון

ת/3 הנאשם הכחיש את ביצוע העבירה ותחוננו בגין מצבו הכלכלי לא יכולים לשמש כראיה ממנה ניתן להסיק הודאה בעבירה.

13. מצאתי כי קיים קושי בכל הקשור לאופן הלזירה בקשר עם נאשם זה אשר רכב על רכב דו גלגלי לגבי קיימת הנחיה המופיעה בנוהל המשטרתי נ/2 (נוהל את"ן 02.227.04), על פי הנוהל בעמוד 4, נדרש כי תחום הרקע בעינית הכיוון יהיה נקי מכלי רכב אחר הנע בכיוון נסיעת הרכב הדו גלגלי מצדדיו ומאחוריו, לעניין זה סימן השוטר על גבי ת/2 שהנו טופס מובנה, את הרובריקה בה נרשם כאמור, כי לא היה כלי רכב אחר הנע בכיוון של הרכב הדו גלגלי מקו החזית מאחוריו ומצדדיו. כחיזוק לדברים נרשם על ידי השוטר בנסיבות המקרה ת/1 כי רכב הנאשם "היה בודד בכביש בעת הלזירה". ברם, מעיון בסרטון הגוף אשר צולם על ידי השוטר ת/3 ניתן לראות כי בעת שהשוטר מסמן לנאשם לעצור מאחורי רכב הנאשם במרחק שאינו גדול נמצאים שני רכבים בשני הנתיבים כאשר רכב הנאשם ממוקם על הנתיב השמאלי מתוך שניים קרוב לצדו הימני של הנתיב. עוד יצוין כי השלב בו נחשף הנאשם לעיני המתבונן בסרטון הנו לאחר 7 שניות מתחילת הסרטון ולפחות 3 שניות מרגע הלזירה כך שסביר להניח כי בעת הלזירה רכבו של הנאשם היה קרוב יותר אל הרכבים בכמה עשרות מטרים.

14. כך או כך, ברור כי הנאשם לא היה בודד בכביש עם רכבו ולפיכך הרישום בנסיבות המקרה לפיו הנאשם היה בודד בכביש אינו תואם את המצב בשטח. ויודגש כי רכב הנאשם לא צריך היה להיות בודד בכביש על פי הנוהל אלא רק שלא יהיו רכבים ברקע העינית בזמן לזירת רכבו של הנאשם, לפיכך קיים קושי לסמוך בעניין זה על הסימון הקיים בטופס המובנה בת/2 בהקשר זה מאחר שבבסיס המשפט הפלילי ראיה כטופס המובנה הנה ברירת מחדל המתבקשת באכיפת עבירות תעבורה, אכיפה הדורשת התגמשות מסוימת שכן קיים אינטרס ציבורי לאפשר למשטרה לבצע אכיפה יעילה ומצילת חיים, במהלך שנה נרשמים למעלה ממיליון דוחות תנועה ואלמלא מתן האפשרות לשוטרים לעשות שימוש בטופס מובנה האכיפה הייתה נפגעת ועמה האינטרס הציבורי בכל הקשור למלחמה בתאונות הדרכים והצלת חיי אדם. ברם, כאשר קיימת סתירה בין רישום חי של נסיבות האירוע המתאר מצב עובדתי שגוי ממה שנראה בסרטון ת/3, יש בכך כדי לפגוע באמינות הסימון על גבי הטופס המובנה, ולהטיל ספק בסימון שבטופס המובנה ת/2 בשאלה האם בעינית הכיוון לא נראו רכבים נוספים בעת לזירת רכב הנאשם.

15. מצאתי כי קיים פגם בכך שעל אף שבמקום נכח שוטר נוסף, זכרו לא עלה בחומר החקירה ולמעשה בית המשפט נמצא למד על קיומו מדברי הנאשם ומהסרטון בת/3, שם נראה שוטר נוסף יושב בתוך הרכב המשטרתי, אמנם נראה כי האחרון לא לקח חלק באירוע. אך כפי שנפסק, לכל הפחות יש לציין את נוכחותו והעובדה כי לא לקח חלק באכיפה, קל וחומר כאשר במקרה דנן היה וההגנה הייתה חפצה להעיד את השוטר הנראה בסרטון לא יכולה הייתה לזמנו שכן עד התביעה השוטר לא ידע מי אותו שוטר גם לאחר עיון בסרטון ראה עמ' 6 שורות 20-26, ולפי שעלה מדברי המאשימה בעמ' 18 ש' 6 בחקירתו הנגדית של הנאשם, על פי דו"ח העיסוק הייתה שוטרת, דבר שאותו הכחיש בתוקף הנאשם בשורה 7, וכאן המקום לציין כי עד כמה שניתן להתרשם מהסרטון מדובר בשוטר ולא בשוטרת. ייתכן ובמקום נכחו שוטר וגם שוטרת אשר לא בא זכרם בכתב האישום או החומר החקירה, וכפי שנפסק בעפ"ת 43875-12-10 שקופ נ' מדינת ישראל כתב כבוד השופט רענן יוסף:

**"כלל הוא, לדעתי, שכל שוטר שהוא עד לעברה חייב לתעד אותה.
תרצה התביעה - תצרף אותו כעד תביעה; לא תרצה - לא תצרף אותו.**

אך הוא חייב לרשום דוח, ולו דוח האומר שלא ראה דבר העובדה ששני שוטרים עדים לביצוע עברה ורק אחד רושם דוח, לעולם יש בה פגיעה מהותית ביכולתו של נאשם להתגונן. ההלכה שאליה התייחס בית משפט קמא, בדבר הראיה הטובה ביותר, איננה רלוונטית כמובן, ועל אף האמירות הקובעות שניתן להסתפק בראיה מספקת, היא מתאימה לנסיבות שהיא מתאימה להן. לא לסיטואציות - כך לדעתי - בעיקר לסיטואציות, של עדות מול עדות"

16. בעבירות תעבורה עסקינן, עבירות אשר ברובן אינן דורשות את הוכחת היסוד הנפשי אלא יסוד עובדתי בלבד כאשר המינוח 'אחריות מוחלטת' הוחלף בתיקון 39 לחוק העונשין לאחריות קפידה, בתי המשפט התייחסו רבות לנטל הרובץ לפתחה של התביעה בהוכחת היסוד העובדתי בעבירות אלו באופן קפדני ביותר, זאת מאחר ולא נדרשת התביעה להוכיח את היסוד הנפשי, כאמור, דבר אשר על פי רוב מונע מנאשם לבסס הגנתו בקשר לנסיבות ביצוע העבירה.

17. לפיכך כאשר קיים קושי בהוכחת היסוד העובדתי בקשר לתקינות ביצוע המדידה, מתעורר ספק ממנו רשאי ליהנות הנאשם ולעניין זה ראה דבריו של הנשיא דאז כבוד השופט שמגר ז"ל ברע' 213/83 **יצחק אסולין נ' מדינת ישראל** פ"ד לח(1) 519

"הטלת אחריות פלילית, מבלי שתיבדק מחשבתו הפלילית של הנאשם בעת המעשה, יש עמה הכבדה והחמרה עם הנאשם. רבים המקרים, בהם מורשע נאשם בעבירה של איסור מוחלט, מבלי שהתכוון כלל לעבור עבירה זו. אולם בד בבד, ומשום ההחמרה עם הנאשם באשר ליסוד הנפשי, יקפיד בית המשפט הקפדה מלאה על קיום היסודות העובדתיים הנדרשים בעבירה ויבחן כראוי, אם אמנם התקיימו יסודות אלה. למותר להוסיף, כי כאשר מתעורר ספק בדבר קיומו של יסוד עובדתי זה או אחר הנדרש בעבירה, די בכך כדי להנות ממנו את הנאשם.

18. לאור כל האמור נותר בליבי ספק בקשר לתקינות מדידת רכב הנאשם בהיותו רכב דו גלגלי ולכן מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"א, 08 יולי 2021, במעמד הצדדים